

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Némethné dr. Rádóczy Anna ügyvéd (**felperes képviselőjének címe**) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Galavits Levente ügyvéd (**alperes képviselőjének címe**) által képviselt alperes neve(**alperes címe**) alperes elleni szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. február 11-én kelt 22.G. 41.173/2007/20. sorszámú ítélete ellen az alperes 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - 2009. július 2. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 340.000 Ft (háromszáznegyvenezer forint) másodfokú perköltséget.

A másodfokú eljárás folytán feljegyzett 900.000 Ft (kilencszázezer forint) fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság határozatában az alperest arra kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 34.000.000 Ft-ot és ezen összeg után 2006. január 5. napjától a teljesítésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatot, továbbá

1.464.000 Ft ügyvédi díjból eredő perköltséget, az államnak pedig külön felhívásra 900.000 Ft elsőfokú eljárási illetéket.

Határozatában rögzített tényállás szerint a felperesi társaság 1998. július 2-án kelt szerződéssel alakult. Beltagja és törvényes képviselője 2005. május 24-étől Szijjártó Alexandra, aki az alperes gyermeke, alperes pedig ugyanezen időponttól a társaság kültagja volt.

A felperes ellen 2005. szeptember 23-án egy hitelezői kérelemre 6.696.353 Ft összegű lejárt követelésre hivatkozással felszámolási eljárás indult. A kérelmet és a nyilatkozattételi végzést a felszámoló bíróság a felperesnek megküldte, akinek szervezeti képviselője azt 2005. november 17-én átvette, nyilatkozatot azonban nem tett. A Fővárosi Bíróság ... számú végzésével megállapította felperes fizetéseképtelenségét és elrendelte felszámolását. A felszámolást elrendelő végzés ellen az adós 2006. március 30-án kelt beadványával fellebbezett, melyben elismerte a kérelmet előterjesztő hitelező követelését és azt hat részletben vállalta megfizetni. Arra hivatkozott, hogy a bíróság felhívására azért nem reagált, mert orvosi kezelés alatt állt. Az adós fellebbezése nem vezetett eredményre, a fizetéseképtelenséget megállapító végzés jogerőre emelkedett. A felperes felszámolásának kezdő időpontja 2006. április 6-a, mely a Céglőnyben 2006. augusztus 3-án került közzétételre.

Az elsőfokú bíróság határozatában megállapította még, hogy 2005. december 31-én a felperes pénztárában 34.293.446 Ft volt. A belföldi szállítói felé fennálló tartozása viszont 29.071.448 Ft-ot tett ki, a tartozásainak és követeléseinek egyenlege - 18.093.081 Ft volt. A felszámolási eljárásban a felszámoló által nyilvántartásba vett határidőn belül bejelentett hitelezői igények összege 32.128.511 Ft, míg a határidőn túl bejelentett igények 5.635.289 Ft összegűek.

A felperes képviseletében eljáró beltág és az alperes 2006. január 5-én kölcsönszerződést kötöttek, melynek 1. pontjában rögzítették, hogy a szerződés aláírását megelőzően - szóbeli megállapodás alapján - a felperes az alperes részére 34.000.000 Ft-ot adott kölcsön. Ezt a kölcsönt felvevőnek a szerződés aláírásától számított tíz éven belül, legkésőbb 2016. január 5-ig kellett volna visszafizetnie kamatmentesen.

A felperes 2007. január 26-án indított pert az alperes ellen. Módosított keresetében elsődlegesen a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40.§ (1) bekezdésének a), másodlagosan b) pontja alapján támadta a felek közötti kölcsönszerződést, kérte hatálytalanságának megállapítását, hivatkozva a Cstv. 40.§ (3) bekezdésében rögzített, az ingyenességre és a rosszhiszeműsége vonatkozó törvényi vélelemre, harmadlagosan kérte annak megállapítását, hogy a kölcsönszerződés a Ptk. 200.§ (2) bekezdésében foglaltak alapján nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközösége okán érvénytelen. Valamennyi jogcímen előterjesztett kereseti kérelme mellett kérte az alperes kötelezését az általa felvett összeg visszafizetésére, és a szerződés aláírásának napjától kezdődő időponttal a törvényes mértékű kamatok megfizetésére.

Elsődleges kérelmének ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy a megtámadott szerződés azáltal eredményezte az adós vagyonának csökkenését, hogy a készpénz helyett a vagyonba olyan követelés került, amely csak tíz év múlva lett volna lejárt, vagyis behajtható, a felszámolási eljárást pedig két éven belül kell befejezni. Állította azt is, hogy a szerződés az adós hitelezőinek kijátszására irányult, az adós ezen szándékáról pedig az alperes (kültag) - tekintettel a beltághoz fűződő rokoni kapcsolatára - tudott, illetőleg tudnia kellett. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a kölcsönszerződés - annak kamatmentessége okán - az alperes javára ingyenes, de legalábbis feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött jogügylet volt.

Az alperes érdemi ellenkérelme először a kereset elutasítására irányult, majd módosítva azt a felperesnek a Cstv. 40.§ (1) bekezdés b) pontjára alapított keresetét elismerte. Nem vitatta, hogy a felperes a keresetet határidőben terjesztette elő, illetőleg az alperes a felvett kölcsön visszafizetésére köteles. Úgy nyilatkozott, hogy egyösszegű visszafizetésre kötelezettséget vállalni nem tud, marasztalás esetén részletfizetési kérelmet kíván majd előterjeszteni. A Cstv.40.§ (1) bekezdés a) pontjára alapított elsődleges kereset elutasítása érdekében azzal érvelt, hogy a szerződés nem irányult a hitelezők kijátszására, mert a felszámolási eljárás megindításáról sem az alperes, mint kültag, sem a felperesi társaság beltágya nem tudott. Az alperes abban a hiszemben volt, hogy a cég jól prosperál, sikeres üzleti vállalkozás. Arra is hivatkozott, hogy a szerződés megkötését hozzátartozójának súlyos betegsége és gyógykezelése miatt felvett kölcsöntartozás kifizetésének szükségessége indokolta.

Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a jelen ügyben alkalmazandó Cstv. 40.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint: a tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 180 napon belül a hitelező, avagy az adós nevében a felszámoló a bíróság (6.§ (1) bekezdése) előtt keresettel megtámadhatja az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző öt évben belül és azt követően megkötött, az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező vagy a hitelezők kijátszására irányult és a másik fél erről a szándékról tudott vagy tudnia kellett. A fenti törvényhely b) pontja szerint a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző két éven belül és azt követően megkötött szerződését vagy más jognyilatkozatát megtámadhatja, ha annak tárgya az adós vagyonából történő ingyenes elidegenítés, illetve vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás, vagy a harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszterhes ügylet. A Cstv. 40.§ (3) bekezdése értelmében, ha a gazdálkodó szervezet a tagjával vagy vezető tisztségviselőjével, illetve annak hozzátartozójával köt szerződést, az (1) bekezdés a) és b) pontjainak alkalmazásában a rosszhiszeműséget, illetőleg az ingyenességet vélelmezni kell.

A bíróság a fenti tényállás alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes képviseletében eljáró beltag tudomással bírt a felperessel szemben előterjesztett felszámolásra irányuló kérelem előterjesztéséről és tudott, illetőleg tudnia kellett arról, hogy az alperes részére nyújtott kölcsönrel a felperes fizetéseképtelenné válik. A Cstv. 40.§ (3) bekezdésében rögzített, a rosszhiszeműségekre vonatkozó törvényi vélelem megdöntésére az alperes bizonyítékot nem jelölt meg, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Az a körülmény nem befolyásolja a hitelező kijátszására vonatkozó szándék fennállását, hogy az alperesnek a kölcsönre családi okok folytán volt szüksége. Az elsőfokú bíróság az alperes azon előadását nem fogadta el valónak, miszerint a felperes ellen indított felszámolási eljárásról az alperesi kültag, de még a beltag sem tudott, tekintettel arra, hogy az eljárást megindító kérelmet és az annak alapján - a fizetéseképtelenség tárgyában - meghozott döntést a felperes beltagja átvette.

Az elsőfokú bíróság a 3/2008. számú Polgári jogegységi határozatban foglaltak figyelembe vételével a Cstv. 40.§ (1) bekezdése alapján megtámadott szerződést érvénytelennek minősítette és a Ptk. 237.§ (1) bekezdése alkalmazásával az eredeti állapot helyreállítása keretében kötelezte az alperest a kölcsönösszeg visszafizetésére. A késedelmi kamat megfizetésére történő marasztalást a Ptk. 301.§-ára alapította.

A perköltségről a Pp. 78.§ (1) bekezdés alapján határozott azzal, hogy a felperes jogi képviselőjének díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés b) pontja alapján 1.220.000 Ft + áfa összegben határozta meg. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték megfizetésére az alperest a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdés alapján kötelezte.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben kérte annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat meghozatalára. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárás során a 2008. április 7-én kelt kérelmében - a beltag ellen folyamatban lévő - nyomozati eljárás miatt kérte a per tárgyalásának felfüggesztését a büntetőeljárás lezárásáig. Sételmezte, hogy e kérelem tárgyában a bíróság határozatot nem hozott és annak elutasítását az ítéletében sem indokolta meg. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság az utolsó napon megtartott tárgyaláson felperes indítványára beszerezte és a bizonyítás anyagává tette a felszámolási ügyben relevánsnak ítélt iratokat (a felszámolási eljárást megindító kérelem, valamint a döntést tartalmazó határozat kézbesítésére vonatkozó tértivevényeket), arra azonban az alperesnek nem volt módja bizonyítási indítványt tenni, illetőleg a beltag tanúkénti meghallgatását indítványozni. Álláspontja szerint a fenti eljárási jogsértések a másodfokú eljárásban nem orvosolhatók, ezért szükséges az ítélet hatályon kívül helyezése.

Érdemben hiányolta, hogy sem a felperes, sem az elsőfokú bíróság nem határozta meg pontosan a megítélt kereset jogalapját.

Arra is hivatkozott, hogy a Cstv. 40.§ (1) bekezdés b) pontjára alapított keresetre az eljárás során - 2008. október 16-án - elismerő nyilatkozatot tett, ezt követően a per

tárgyalását a bíróság mégis folytatta, holott jóval kisebb költségviselés mellett a peres eljárás már akkor lezárható lett volna. Eltúlzottnak ítélte a felperes részére megítélt munkadíjat, ezért annak mérséklését kérte.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta és kérte az alperes marasztalását a másodfokú eljárás perköltségében is. Észrevételében arra hivatkozott, hogy a felszámoló feljelentése alapján a beltaggal szemben azért indult büntetőeljárás, mert a szervezeti képviselő nem tett eleget a Cstv. 31.§-ában foglalt kötelezettségének, nem adta át a felszámolási vagyon részét képező házipénztárt. Ebből következően a büntetőeljárás eredménye nem minősülhet olyan előzetes kérdésnek, amelynek elbírálásától függne a jelen per eldöntése. Álláspontja szerint ezért az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva helyesen döntött, amikor az eljárás felfüggesztésére irányuló indítványnak nem adott helyt.

A felperes kifejtette azt is, hogy az elsőfokú bíróság már 2008. április 9-én tájékoztatta az alperesi képviselőt a Cstv. 40.§ (3) bekezdésében foglaltakról, illetőleg arról, hogy az abban foglalt rosszhiszeműségekre vonatkozó vélelem megdönthető, e tekintetben azonban az alperest terheli a bizonyítási kötelezettség a Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint. Az alperes az eljárása során a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, az elétárt ... számú fizetéseképtelenséget megállapító végzésben rögzítettek ellenére állította, hogy a beltag a felszámolási eljárás megindításáról nem tudott. E tárgyban a felperes indítványára a 2009. február 11-én megtartott tárgyaláson beszerezte a felszámolási eljárás iratait, melyek ismertetésre kerültek. Az alperesnek az eljárás kétéves időtartama alatt lehetősége lett volna már korábban indítványozni a beltag tanúkénti meghallgatását, amennyiben azt szükségesnek ítélte meg.

Kiemelte továbbá, hogy módosított keresetében a szerződés megtámadását elsődlegesen a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontjára alapította, melynek az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen helyt adott.

Álláspontja szerint a megítélt ügyvédi munkadíj sem tekinthető eltúlzottnak, az megfelel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak. A felperes a fellebbezési eljárás során ismételten csatolta a társaság 2005. december 31-ei főkönyvi kivonatát és egyszerűsített beszámolóját.

Az alperes kérte határidő engedélyezését arra, hogy a másodfokú tárgyaláson ismertetett felperesi ellenkérelemre és az ahhoz csatolt okiratokra nyilatkozatot tegyen. A másodfokú bíróság a fenti kérelmet nem találta alaposnak, tekintettel arra, hogy a fellebbezési ellenkérelemhez csatolt mellékleteket a felperes már az elsőfokú eljárásban is benyújtotta, az a felek számára ismert volt, adatait a tényállás megállapítása során az elsőfokú bíróság is figyelembe vette. A másodfokú tárgyalás ezen okból történő elhalasztása iránti kérelmet ezért a Pp.239.§-a, valamint 141.§ (2) bekezdésének rendelkezése értelmében - pervezető végzésben - elutasította.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az eljárása során olyan lényeges eljárási szabálysértést sem követett el, amely indokoltá tenné az ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megismétlésének elrendelését a Pp.252.§ (2) bekezdése alapján. E körben rámutat arra, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során megtartott utolsó tárgyaláson szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg. Saját - ki nem mentett - mulasztása miatt nem tudott nyilatkozni a bizonyítás anyagává tett és ismertetett felszámolási ügyiratokra, amelyek beszerzését 17. számú 2009. január 22-én érkezett beadványában maga (is) indítványozta.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az alperes felfüggesztés iránti kérelmét nem teljesítette, ennek indokát azonban az érdemi határozatában elmulasztotta rögzíteni. Ezt az indokolásbeli hiányosságot azonban a másodfokú bíróság - a jogcím pontosításával együtt - az alábbiak szerint pótolja.

A Pp. 152.§-ának (1) bekezdése értelmében, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek tárgyában az eljárás büntetőbírói vagy államigazgatási hatáskörbe tartozik, a bíróság a per tárgyalását ennek az eljárásnak jogerős befejezéséig felfüggesztheti. A Pp. 155.§ (3) bekezdése értelmében felfüggesztést elrendelő bírósági határozat ellen külön fellebbezésnek van helye, a bíróság az ilyen határozatot azonban maga is megváltoztathatja. E rendelkezésből az következik, hogy a felfüggesztés elutasítását pervezető végzésben kell a bíróságnak rögzítenie és azt az érdemi határozatában kell megindokolnia. A felfüggesztés elutasítása ellen külön fellebbezésnek helye nincs, ebből következően azt az érdemi határozat elleni fellebbezésben lehet kifogásolni.

Jelen esetben az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a polgári per tárgyalását a felperes beltagjával szemben folyamatban lévő büntetőeljárás befejezéséig nem függesztette fel, mivel e büntetőeljárás tárgya annak eldöntése, hogy a beltag követett-e el csődbűncselekményt, ez azonban a megtámadott szerződés érvényességének megítélése szempontjából nem minősül a döntést befolyásoló előzetes kérdésnek. A jelen per tárgyát képező kölcsönszerződés érvénytelenségének tényállási elemeit ugyanis a csődtörvény 40.§ (1) bekezdésének meghatározott pontjai rögzítik, ezek vizsgálata a beltag büntetőjogi felelősségre vonásától függetlenül lefolytathatóak.

Az alperes jogorvoslati kérelmében előadott azon hivatkozás nem helytálló, hogy a felperes a keresetének jogcímét pontosan nem jelölte meg. A felperes a módosított keresetében elsődlegesen a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontjára, másodlagosan a 40.§ (1) bekezdés b) pontjára alapította kérelmét, melyben a szerződés hatálytalanságának (helyesen: érvénytelenségének) megállapítását, s ebből következően az eredeti állapot helyreállítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében elmulasztotta a törvényhely adott pontjának a megjelölését, amely alapján a kölcsönszerződés érvénytelenségét megállapíthatónak ítélte. A határozatának indokolásából azonban egyértelműen

következik, hogy az elsőfokú bíróság a Cstv.40.§ (1) bekezdés a) pontja alapján értékelte a jogvita tárgyát képező megállapodást érvénytelennek. Kifejtette, hogy az alperes és a felperes beltagja közötti közeli hozzátartozói kapcsolat, továbbá a tagsági jogállás, ezen felül a felperesi gazdálkodó szervezet adott időszakra feltárt vagyoni helyzete mind azt a vélelmet támasztják alá, hogy az alperes tudnia kellett arról, hogy a kölcsönügylettel a felperes vagyonának csökkenése következik be és az ügylet a hitelezők kijátszására irányul.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló - többször módosított - 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40.§ (1) bekezdésének korábban idézett a) pontja alapján a bíróságnak a jogvita elbírálásakor a következőket kellett mérlegelnie:

- a kölcsönszerződés az adós vagyonának csökkenését eredményezte-e,
- az adós szándéka a hitelező vagy hitelezők kijátszására irányult-e
- és a másik fél erről a szándékról tudott, vagy tudnia kellett volna.

Tekintettel arra, hogy a csődközeli helyzetben álló felperes a készpénzvagyonának túlnyomó részét, hosszú időtartamra, kamatmentesen, azaz a pénzének „használati díjáról lemondva”, részletfizetési kötelezettségvállalás és biztosíték kikötése nélkül adta kölcsön az alperesnek, melynek ellenében egy jövőbeli, bizonytalan behajthatóságú követelést szerzett, ezzel a szerződéssel - a másodfokú bíróság álláspontja szerint is - csökkentette az adós vagyonát.

A másik két törvényi tényállási elem fennállását a Cstv. 40.§ (3) bekezdésében rögzítettek értelmében vélelmezni kellett. A rosszhiszeműség vélelmezése ebben az esetben ugyanis azt jelenti, hogy ellenkező bizonyításig azt kell valóságnak tekinteni: az adós (beltagja) azért adott kölcsön a közeli hozzátartozójának, hogy a hitelezőit kijátszza, erről pedig a kölcsönvevőnek tudnia kellett. Az alperest terhelte a törvényi vélelem megdöntésének bizonyítási kötelezettsége, ennek azonban sem az elsőfokú eljárásban, sem a másodfokú eljárásban nem tett eleget.

Rámutat még az ítéletábra arra is, hogy a kölcsön nyújtása (az ügyleti kamatkikötés mellőzése okán) a felperes vagyonát terhelő olyan kötelezettségvállalásnak minősül a felperes részéről, melynek következtében a per tárgyát képező szerződés érvénytelensége a Cstv.40.§ (1) bekezdés b) pontja alapján is megállapítható.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a per tárgyára, valamint a pertárgy értékére és bonyolultságára tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes jogi képviselőjének díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés b) pontja alapján helytállóan határozta meg.

A fenti jogszabály 3.§ (1) bekezdése szerint ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselet ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg.

A (2) bekezdés szerint a polgári perben, az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pervesztes felet terhelő összege

a) 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10 000 Ft,

b) 10 millió Ft feletti, de 100 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10 millió Ft feletti összeg 3%-a, de legalább 100 000 Ft,

Jelen esetben az a) pont szerint kiszámolható összeg 500.000 Ft, melyhez hozzáadódik a b) pont szerint kiszámolt 720.000 Ft. Ezt növeli az általános forgalmi adó a 4/A. § értelmében.

A fenti törvényhely (6) bekezdése szerint a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

Az elsőfokú eljárás során az átlagos bonyolultságú jogvita eldöntése érdekében a bíróság négy érdemi tárgyalást tartott és a felek több előkészítő iratot is előterjesztettek. Az alperes okot szolgáltatott a perindításra és nem az első, hanem a 3. érdemi tárgyaláson (illetőleg 13. számú beadványában) tett elismerő nyilatkozatot, azt is csupán a másodlagos kereset vonatkozásában, az elsődleges és harmadlagos keresetet továbbra is vitatva. A fentiek miatt a másodfokú bíróság álláspontja szerint a főszabály szerint kiszámolható elsőfokú perköltség mértéke sem a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (6) bekezdése, sem a Pp.80. § (1) bekezdésének rendelkezése értelmében nem mérsékelhető.

A kiegészített jogi indokolás mellett a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§ (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban pervesztes alperes a felperes másodfokú eljárás során felmerült költségeit a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni. A felperes jogi képviselőjének díját a már hivatkozott IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel határozta meg az ítélőtábla, figyelembe véve, hogy a fellebbezési eljárás során egy tárgyalás megtartására került sor, ahol a felperesi képviselő nem jelent meg, egy fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő írásban.

Az alperes a másodfokú eljárásban költségmentességet kapott, ezért a feljegyzett fellebbezési illetéket (900.000 Ft-ot) pervesztességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13.§-ának (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2009. július 2.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

. Volein Anna s.k.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: